

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om at bringe rigsadvokatens cirkulære nr. 144 af 15. juli 1969 i overensstemmelse med gældende ret [af Inge Krogh m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XXX) findes i tillæg A. sp. 1855, fremsættelsen i tidenden sp. 2286).

Forslaget sattes til forhandling.

Formanden:

De, der forlader salen, gør det forhåbentlig i nogenlunde stilhed.

Justitsministeren (*Nathalie Lind*):

Rigsadvokatens cirkulære af 15. juli 1969 blev udsendt samtidig med, at der i straffelovens § 191 blev indført en skærpet strafferamme på indtil 6 års fængsel for den groveste narkotikakriminalitet. Cirkulæret blev forelagt et folketingsudvalg, der behandlede straffelovens § 191, og er optrykt som bilag til folketingsudvalgets betænkning.

Cirkulæret er udtryk for den principielle holdning til den strafferetlige behandling af narkotikaproblemet, som regeringen og folketetinget fastlagde i 1969, og som blev bekræftet her i folketetinget i 1970—71. Hovedsynspunktet er, at forbrug af narkotika er et lægelig-socialt problem, ikke et problem, der er egnet til at løses gennem straf. Den politimæssige og den strafferetlige indsats må koncentrerer om at hindre importen og udbredelsen af stofferne, og i overensstemmelse med disse synspunkter giver rigsadvokatens cirkulære bl. a. anvisning om, at der i reglen ikke vil være anledning for politiet til at indlede undersøgelse med henblik på at pålægge strafansvar for en besiddelse, der udelukkende er til eget forbrug. Konstaterede tilfælde af forbrug bør normalt afgøres med en advarsel i forbindelse med, at stofferne søges konfiskeret. Politiet skal henvise den pågældende til behandling, hvis der skønnes at være anledning hertil.

De retningslinjer, der er givet i dette cirkulære, er — og jeg fristes til at sige: naturligvis — ikke i strid med loven om euforiserende stoffer fra 1955. Det fremgår af forarbejderne til 1955-loven, at hensigten med loven ikke var at kriminalisere brugen af euforiserende stoffer som sådan. Forbuddet

mod besiddelse er, som anført i cirkulæret, navnlig begrundet i retstekniske hensyn; en besiddelse vil ofte være indikation for en udbredelse, som ikke lader sig bevise.

Når det i det fremsatte forslag til folketingsbeslutning anføres, at cirkulæret skulle medføre, at retsforfølgning kun kan indledes, når der foreligger erhvervsmæssigt organiseret indsmugling eller handel med hash i et omfang, der overstiger 10—15 kg, ja, så må der simpelt hen foreligge en misforståelse af cirkulærets indhold. Det er — både efter cirkulæret og efter retspraksis — klart, at retsforfølgning vil blive indledt ved langt mindre mængder hash end 10—15 kg.

I en cirkulæreskrivelse, som rigsadvokatens udsendte i august 1971, og som på visse punkter uddyber og præciserer 1969-cirkulæret, er det oplyst, at Københavns politis uropatrolje normalt følger den praksis, at man ikke foretager videre efterforskning over for personer, der træffes med hashmængder, der ikke overstiger 5 g, når der i øvrigt ikke er grund til at tro, at den pågældende er forhandler. Har den pågældende større mængder på sig, vil der derimod blive indledt efterforskning, med henblik på om han må antages at være forhandler. Efter udsendelsen af rigsadvokatens cirkulæreskrivelse vil denne praksis også blive fulgt i andre politikredse.

Jeg ved ikke, hvordan misforståelsen er opstået, men de ord fra cirkulæret, der citeres i forslaget, vedrører ikke spørgsmålet om, hvornår retsforfølgning kan indledes, men noget helt andet; de vedrører spørgsmålet, om der skal rejses tiltale efter loven om euforiserende stoffer, hvor straffen kan gå op til fængsel i indtil 2 år, eller om der skal rejses tiltale efter straffelovens § 191, hvor straffen er fængsel i indtil 6 år.

Fru Inge Krogh har jo allerede tidligere over for mig rejst et spørgsmål, der berører det samme emne, og som jeg allerede nævnte i mit svar til fru Inge Krogh i januar måned i år, er det regeringens indstilling, at de principper for den politimæssige og strafferetlige indsats mod narkotikaproblemet, som har været fulgt, som jeg har refereret, siden 1969, fortsat bør fastholdes. De retshåndhævende myndigheders indsats på dette område må samles om at dæmme op for import og for udbredelsen, mens brugernes problemer må søges løst ad behandlings-